

jen, izvolim si piva, ki je bilo prav izvrstno, in mojemu suhemu grlu jako po volji.

Oglejmo si zdaj malo to planinsko hišico, katero je dala sezidati družba Kapelskih hribolazcev, kar pové zlati napis nad durmi, ki se glasi: „Frischauf-Haus, erbaut vom Zweigvereine Eisenkappel des österreichischen Touristen-Club im Jahre 1878.“ Nevoljen, jako nevoljen postanem čitavši ta napis, a ne zato, ker je nemški — vsaj, če Nemec stavi poslopje, ima tudi pravico, po svoje si napraviti napis — ampak prevzela me je nevolja zato, ker v mnogih rečeh mi domačini še le potem kaj storimo, ko nam tujci tako rekoč s prstom ali celó z dejanjem pokažejo! Kedaj, mislil sem si, bo oživéla tudi med Slovenci enaka družba, katera bo stavila enaka poslopja po naših lepih planinah, da bi se ne vrivali nam povsod tujci. Pa — rad bi nekaj rekel, a bolje je, da molčim.

Poslopje stoji prav na primernem mestu in je krog in krog z remeljni ograjeno. Razdeljeno je v vežo, v kateri je železno ognjišče, in pa v dvoje sob, katerih manjša je spalnica za ženske, možkim pa so ležišča napravljena čez in čez pod podstrešjem na pričnah, nastlanih s senom, tako, da 20—25 popotnikov lahko prenoči. V veliki sobi stoji dolga miza z enako dolgim stolom na vsaki strani, katera ima tri miznice za razne reči: v eni so prtički in rjuhe, v drugi krožniki, žlice, noži in vilice, v srednji pa velika knjiga, v katero obiskovalci Grintovca svoja imena in druge opombe zapisujejo. Nad mizo visi velika svetilnica, na steni pa zrkalo in pravila te hišice v okviru. Kedor prvikrat stopi v to poslopje, plača 30 krajc. vstopnine, in če v njem prenoči, še 40 kr., ženska pa plača za prenočišče 70 krajc. Ker mi je Jože Polajner — tako je varuhu imé — dovolil spati v sobi za ženske, plačal sem okrogel forint, katerega sem mu prav rad stisnil v roko, kajti na postelji sem se dobro odpočil in naspal. Jože je jako postrežna duša. Marsikateri zapiše v veliko knjigo poleg svojega imena še očitno pohvalo hišnega varuha, katera mu tudi po vsi pravici gre.

Napravil mi je zarano zjutraj mlečno kavo, se vé s kozjim mlekom, katero mi je samo borih 15 soldov zaračunal. Pivo prodaja steklenico po 45 krajc., po čem pa vino, ne vem, ker ga nisem pil. Rad bi me bil spremljeval tudi na vrh Grintovca, al ker mu povem, da grem najrajši sam, ker bom nabiral živalic, ostane v hišici, čakajoč me na povratu.

Tačas, ko mi je kavo pripravljaj, otepal sem okoli pastirske kočé „lesjaka“ (*Aconitum Napellus*), katerega je tu, pa tudi doli v Suhadolnikovi dolini, vse plavo. Dobil sem na njem *Hypera palumbaria* in pa *Oreina liturata*.

Po zajutruku stopam polagoma po rebbru Grintovca preobračevaje tu in tam odjenljivo kamenje, pod katerim sem pobiral *Feronia Jurinei*, *Welensii*, *Ziegleri*, *unctulata*, razne rilčkarje in proti vrhu tudi enega *Cychnus Schmidtii*. Največ pa nabral sem polžkov, ki so bili: *Helix rupestris*, *Schmidtii*, *phalerata*, *leucozona* var. *ovirensis* in pa *Clausilia commutata*. Posebno lepo in bogato nabirko bi imel rastlinoljub ali botanik, ako bi v tem času se potrudil stopiti na Grintovec.

Ko so v nižini in po polji cvetlice uže pod koso padle, ali pa po večem uže odcvetele, se razcvetajo zdaj po Grintovcu razne, med njimi nekatere prav zanimive rastline v najlepši krasoti.

Pot na to lepo planino ni tako težaven, še manj pa nevaren, kakor si morebiti kedo domišlja. Od velike ceste do Suhadolnika je vožen, od tam v dolino pod Grintovec prav zložen gozden pot. Iz doline se vije naprej skozi lozo, potem pa med skalovjem dobra

stezica do planinske hišice; od ondod pa se začne prav križev pot proti vrhu, to je, od planinske kočé do temena Grintovca, zaznamovan ti je z rudečimi križci, ki so prav pogosto po večih kamnih namalani, kako ti je hoditi, da ne zaideš. Če ni kedo popolnoma slep ali preveč brljav, nikakor ne more pravega pota zgrešiti. Pred 14 dnevi ste bili dve ženski, mati in mlada hčerka, vrh Grintovca.

Prej ko se od tega velikana kamniških planin ločimo, pogledjmo še malo, kakošni so njegovi skladi. Če si ga mislimo od severa proti jugu navzdol prerezanega, videli bi v znožji, zlasti na desni strani pota v Suhadolnikovo dolino zeleni porfir ali diabas, vsi drugi nasadi nad njim pa so halinski.

In tako sklenem svoj popis s pesnikovimi besedami, ki pravi:

Na goro, na goro, na strme vrhé,

Me kliče, me miče, me vabi srcé.

Na Šenturški gori 21. julija.

S. Robič.

Mnogovrstne novice.

* V *Bosni in Hercegovini* je novo števljenje prebivalcev in živine dokončano. Našteli so 43 mest, 31 trgov, 5054 vasi, 189.662 hiš, 1 milijon in 153.440 prebivalcev (607.789 moških, 550.651 žensk), med temi je 496.761 pravoslavni, 448.613 mohamedancev, 209.391 katoliških kristijanov, 3426 judov in 249 drugovercev. Dalje našteji so 158.034 konj, 413 mul, 2721 oslov, 761.302 goved, 775 bivolv, 839.983 ovac, 522.123 kóz, 430.354 svinj in 111.143 panjev bučel.

Obraznave deželnih zborov.

Deželni zbor Kranjski.

8. seja 5. dne julija.

(Dalje.)

Dr. Poklukar se oglasi tako le: „Ta stvar je vsa provocirana, kajti zaupnice želi le ona stranka, kateri se menda dozdeva jako potrebna. Da se je ustanovila podporna zaloga za rezerviste, to je ukrenila še prejšnja národna večina deželnega zbora, in koliko je pri tem imela opraviti, dovolj kažejo akti. Izvanrednih „zaslug“ pa pri tem delu ni bilo nobenih; zaradi tega je zaupnica nepotrebna in jaz sem odločno proti njej. Ako jo votira današnja večina deželnega zbora, potem se tudi dobro vé, da ona ne zastopa večine „kranjske dežele“.

Poslanec Navratil podpira predlog Svetčev govori tako le: „Tudi jaz se odločno upiram, da bi se sprejel od odseka nasvetovani predlog. Ako bi se imela komu izreči zahvala, bi to bilo jedino le dr. Bleiweisu, kateremu je slovenski narod v istini mnogo hvaležnosti dolžan, narod, ki ga imenuje svojega očeta. Gospod deželni glavar, katerega uradniške sposobnosti nikakor nočem zanikavati, ni sam ustanovil teh zakladov, nego je to storil v družbi z deželnim odborom, in zatoj mu ne gre nobena posebna zahvala. Ako imamo komu zahvalo dajati, je gotovo to treba našemu presvetlemu cesarju, kateri nas neprestano obsiplje z darovi, — vladarju, kateri je zdaj vrle može poklical v ministerstvo, ki se z vspehom trudijo izpolnovati cesarjeve besede: „naredite mir med mojimi narodi!“ Hvalo bi nadalje imeli izreči sedanjemu ministerstvu, ki pošteno deluje na to, da bi v Avstriji zavládala mir in sporazumljenje; takisto smo dolžni svojo zahvalo izreči